

Bertel Haarders båletale

Taler

Bertel Haarder
Medlem af Folketinget for
Venstre

Dato

23. juni 2013

Sted

Næstved

Det er bålet, der fanger vore øjne, selv om aftenen er lys. Vi samles om det, som vore forfædre har gjort i årtusinder siden isen forsvandt fra vore breddegrader. De tændte bål for at varme sig. De tændte bål for at holde de vilde dyr væk. De tændte bål for at advare mod fjender. Bålet varmer. Det fortærer. Det udsletter sig selv. Det ligner os mennesker. Der brænder en ild i os. Vi brænder hver især for noget, og vi brænder ud til sidst. Hvis vi ikke brænder for noget, så skal vi overlade det til andre. Det er ilden i os, der er vores bestemmelse og giver livet mening. Det er kærlighedens ild. Og hadets ild, desværre. I pinsesalmerne skriver Grundtvig om Helligånden som ”tunger af ild og dog prædiken mild” og om at ”Tungen gløder hos hedninger såvel som jøder”. Og i fædrelandssalmen skriver han om Ilden som symbol på Pinsen og Helligånden er billedet på det åndelige, på det, der adskiller mennesker fra dødt ler. Og han bruger ilden som symbol på det, vi i dag kalder sammenhængskraften i et land, som han kaldte ”kærlighed til fædrelandet”. ”Derfor hvad end verden siger og hvad verdensmagten vil,

Står og falder jordens riger dog med kærlighedens ild,

Hvor den blusser, bor livsgrøden,

Hvor den slukkes, hersker døden.”

Både mennesker og lande står og falder med den ild. Ilden er de store følelser. Det er alt det, der ikke forandrer sig over tiden. Derfor kan vi bruge de store dramatikere, selv om deres værker er hundreder af år gamle. Holberg, Shakespeare. De vigtigste ting i tilværelsen forandrer sig ikke. Vi, der er samlet om bålet, har alle de væsentlige ting fælles med dem, der stod og sad om bålet i tidligere tider. Både kærligheden og hadet kan brænde. På Bålet brændte man

hekse – især på den tid, da Kristian den Fjerde levede. I 1600 tallet. Han klagede over, at der blev brændt for få hekse. Han ville fordrive det onde. Han mente måske, det var heksenes skyld, når der var misvækst, og når han tabte alle sine krige – og blev svigtet af sin elskede (Kirstine Munk). ”Hver by har sin heks og hvert sogn sine trolde.” Det har digteren Holger Drachmann ret i. Sådan er det fortsat. Men vi brænder dem ikke. Som jeg læste et sted: Nu brænder man ikke heksene på bålet. Nu udgiver man deres bøger! Men i stedet for bål har vi så fået medier. I mediernes flammehav fortæres både skyldige og uskyldige, hekse og godtfolk, der ikke passer på. Ved I for resten, hvad forskellen er på Vorherre og en journalist? – Vorherre tror ikke, at han ikke er journalist! – Forstod I den! Men nu skal vi først og fremmest glæde os her ved bålet. Glæde os over vores herlige land og den herlige uforudsigelige sommer. Du danske sommer, jeg elsker dig. Danmark, nu blunder den lyse nat. Pigernes latter og lyse hår. Jeg stod ved siden af en svensker og sang denne sang, som er blevet kåret til Danmarks bedste sang. ”Den er jo nationalistisk”, sagde han. Og sandt nok, den nævner Danmark i hvert andet vers. Men hvad er der galt i det? Må man heller ikke elske sine forældre, søskende og kærester? Vi har lov at være glade for vores land, når blot det ikke går ud over andre. Og vi skal huske dem, der ofrede sig og dem, der sled og slæbte, for at vi kunne komme så vidt, som vi er. Vi overlevede nederlagene i svenskekrigene, englandskrigene og de tre krige mod Tyskland. Vi er så heldige, at vi har oplevet, at Berlinmuren faldt, så vi fik lutter venligtsindede lande omkring os. Nu ligger vi som et smørhul midt i Europa. Vi er ikke længere truet af store aggressive naboer. Sovjet og Østblokken er borte. Polen rev sig fri, og de baltiske lande genopstod. Tyskland er blevet vore allerbedste og mest generøse allierede, som vi i enhver situation kan stole på, og som vi ikke skal tale dårligt om. Derfor har vi lagt småstatspolitikken bag os. Tidligere lod vi de andre slås for frihed og ret. Nu er det også blevet en sag for os. Vi har meldt os ind i verden. Danske fly var blandt de første, der kom den libyske civilbefolkning til undsætning. Med massiv opbakning. Tidligere skrev vi fodnoter i NATO og generede vore allierede. Nu er NATOs ledelse dansk. Både den civile ledelse og den militære ledelse. Tidligere havde vi bitre stridigheder om forsvaret. Det sjoveste var, da en radikal ordfører udtalte: I får ikke nye raketter, før I har brugt de gamle! Og en anden radikal, der udtalte: Slaget er tabt, men der er tid til at tabe et nyt! Bunden er ikke nået, men vi skal nok nå den. Vi har før været bagud - og tabt! Spøg til side. Den amerikanske forsvarsledelse bekræfter, at danske fly i Libyen var helt i front, når mål skulle rammes uden at volde civil skade. De sværeste job overlod man til danskerne. Nu er vi aktivistiske med alt, hvad det indebærer. For når man melder sig ind i verden, kan man også komme

til skade. Vi ved ikke, hvad det næste bliver. Om en terroraktion vil lykkes. Om det går galt et eller andet sted. Det vigtigste er, at vi ikke dør af skræk og tryghedsnarkomani. ”Det, vi især skal frygte, er frygten selv”, sagde den amerikanske præsident Roosevelt. Jeg tænker på det, når Rigsdagsgården på Christiansborg nu lukkes for trafik, og når livremme skal tages af i lufthavnene. Var det ikke lige netop den frygt, terrorister ønsker at skabe? Lad os ikke blive tryghedsnarkomaner. Vore muligheder er fantastiske. Lad os glæde os over det og bevare ilden i os, mens ilden foran os brænder ned. Jeg vil slutte med at sige som min gamle forstander på Askov Højskole: Herren velsigne og forbavse jer!

Kilde

Manuskript tilsendt af taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Båltale, Venstre

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/bertel-haarders-baaltale-2013>